

אפס סובלנות

מאת

רועי מליח רשף

דמויות

אבנר – מורה לחינוך גופני

ניסים – מנהל בית הספר

משרד.

מנהל בית הספר, ניסים, לבוש חליפה ומשקפיים באמצע שיחת ברור עם אבנר, המורה לחינוך גופני, לבוש כמו מורה לחינוך גופני.

אבנר: אפס סובלנות. זה המוטו שלך, זוכר? "כל עוד אני מנהל בית הספר, אני לא אתן לאף תלמיד לפגוע במורים שלי." אתה אמרת. "תמיד, תמיד אעמוד לצידם, לא משנה מה..."

ניסים: אתה זרקת עליו מחורר.

אבנר: ניסים, תקשיב...

ניסים: מחורר אבנר. אתה פגעת לו בראש.

אבנר: הוא התכופף והוא לא היה צריך להתכופף. ו... כמו שאמרתי.... הוא לא הוריד את הטלפון.

ניסים: הוא התקשר לאימא שלו.

אבנר: אחרי שבפירוש אמרתי לו שלא יעשה את זה. -- כמה פעמים.

ניסים: אז זאת סיבה לזרוק עליו מחורר?

אבנר: ניסים – המחורר זה לא העניין.

ניסים: זה נחשב לתקיפה, אבנר.

אבנר: אבל המחורר הוא לא העניין. זה הוא שתקף אותי לפני, זה העניין.

ניסים: ילד בן ארבע עשרה. ועכשיו הוא מאושפז עם סכנה לאבד את הראייה בעין אחת.

אבנר: ניסים, יש כאן עניין אחר לגמרי.

ניסים: אתה מורה בבית הספר הזה.

אבנר: הוא השתולל כמו משוגע, אני לא יכולתי לנהל את השיעור כמו שצריך. מה רצית שאני
אעמוד שם ואתן לו לזרוק עלי דברים?

ניסים: לא.

אבנר: לא, לא, בדיוק לא. אני באמת מתפלא עליך ניסים.

ניסים: אוקי, אוקי, אוקי. (פאוזה) תסביר לי שוב מה היה שם. והפעם, שלב-שלב שאני אבין.

אבנר: אוקי. אתמול היה את הטורניר, אוקי?

ניסים: אוקי.

אבנר: כל כיתה הייתה אמורה לבוא עם חולצות בצבע שונה. שלו, היו צריכים לבוא עם לבן.

ניסים: אוקי.

אבנר: בדיוק. אבל מישהו, אני לא יודע מי, כנראה מהמזכירות, שלח מייל להורים שלא בטוח
שיתקיים הטורניר.

ניסים: זאת הייתה הילה. אני אמרתי לה לשלוח את זה.

אבנר: בלי להתייעץ איתי?

ניסים: אמרו שיהיה עומס חום.

אבנר: טיפה שמש לא הורגת ילדים.

ניסים: אלו הוראות של משרד החינוך.

אבנר: קיצר, למרות החום, שלא היה כזה נוראי – החרא הקטן הזה...

ניסים: ערן.

אבנר: מה?

ניסים: השם של התלמיד. קוראים לו ערן אלמליח.

אבנר: טוב, נו בחייאת, תחילת השנה, ניסים. אתה לא מצפה ממני לזכור את השמות של כולם.

ניסים: כרגע אני לא מצפה לכולם.

אבנר: קיצר, הוא לא הביא חולצה לבנה. ואני אמרתי בפירוש, מי שלא מביא חולצה לא משחק. אז הוא התחיל להשתולל שאימא שלו אמרה לו שלא יתקיים הטורניר. אני אמרתי לו שזאת לא בעיה שלי ושיישב בצד, כי מבחינתי הוא לא משחק. אז הוא התחיל לצרוח ולבכות צעקתי עליו שירגע. אבל במקום להרגע מה הוא עשה?

ניסים: מה?

אבנר: הרים אבן וזרק אותה עלי.

ניסים: הוא זרק עליך אבן?

אבנר: קטנה כזאת. עכשיו יש גבול, אז התקרבותי אליו ותפסתי אותו ככה בידיים (מדגים על המנהל)

ניסים: אבנר...

אבנר: אני רק מדגים שתבין.

ניסים: אתה מכאיב לי.

אבנר: אני אעשה יותר בעדינות אבל חשוב לי שתבין.

ניסים: אוקי.

אבנר: קיצר. הצמדתי אותו לקיר, ככה. (מדגים) ואמרתי לו "אתה תרגע עכשיו, ברור!?" הוא צעק אתה שובר לי את היד. אבל אתה יכול לסמוך עלי שאני הפעלתי עליו כוח בדיוק בעוצמה הזו.

ניסים: אוקי...

אבנר: שזה בכלל לא נורא.

ניסים: זה קצת כואב.

אבנר: קיצר הוא הבין שלא כדאי לו להתעסק איתי, אז הוא שתק והתיישב על הספסל. דקה לתוך המשחק אני רואה אותו מוציא את הנייד שלו. אמרתי לו שיחזיר את הנייד לתיק. אבל

האפס הקטן הזה אומר לי – "אני מחייג לאימא שלי עכשיו ואני אגיד לה שתקפת אותי!"
עכשיו אתה אולי לא מכיר אותי אבל אם אני אומר משהו אין סיכוי שאני נותן לאיזה ילד
להמרות את הפה שלי -- אז אמרתי לו שייתן לי את הנייד שלו אם הוא יודע מה טוב
בשבילו. והוא החרא הזה...

ניסים: ערן...

אבנר: החרא הקטן אמר לי "לך תזדיין" מול כולם. לקלל מורה, ניסים?! לקלל אותי... זה לא
מקובל בשום צורה, נכון?

ניסים: נכון...

אבנר: עכשיו, עכשיו אני זועם! אבל אני יודע שאני צריך לתת דוגמה. אז אמרתי לו בשקט שהוא
עף מהנבחרת החל מהיום ושיעזוב את המגרש. ואז הוא התחיל לבעוט בספסל, התחיל
לדחוף ילדים אחרים ותוך כדי הוא צועק "אתה לא מחליט עלי ואימא שלי תדאג אישית
שיעיפו אותך מבית הספר" וחייג שוב לאימא שלו. בזה הרגע, אני מודה, עלה לי הדם ויצא
שלקחתי לו את הטלפון בכוח. הוא נלחם, לזכותו יאמר, אני לא אגיד שלא. אבל שהוא
הבין שאני יותר חזק ממנו הוא שחרר ורץ לעבר המזכירות. הלכתי אחריו עד שהגעתי
למזכירות. ושם ראיתי אותו עומד ומדבר אותו עם אימא שלו בטלפון של המזכירות. אומר
לה משפטים כמו "הוא תקף אותי... אני לא עשיתי לא כלום." שוב אמרתי לו תוריד את
הטלפון הזה עכשיו. והוא פשוט התעלם. אז באותו רגע פשוט הרמתי את הדבר הראשון
שהיה שם, במקרה המחורר, וזרקתי עליו. ו...כמו שכבר אמרתי, לא התכוונתי זה יפגע לו
בעין רק רציתי שניח את הטלפון.

ניסים: אתה יודע שמדובר בילד עם בעיית קשב וריכוז מאובחנת?

אבנר: כן קראתי את זה בתיק שלו. אבל באמת, ניסים, עד מתי ינופפו באבחנות הפיקטיביות
האלו. הילד מפונק. הילד חושב שהכל מגיע לו, מתחילת השנה הוא רק עושה צרות. כי
אימא שלו היא איזה ביג שוט באיזה משרד. כשאני ואתה היינו קטנים זה לא היה ככה.

ניסים: לא, זה, לא היה ככה.

אבנר: פעם מילה של מורה הייתה מילה. ... תאמין לי, הכול התהפך.

נשמע צלצול של בית הספר.

אבנר: (קם ממקומו) טוב.

ניסים: לאן אתה הולך?

אבנר: יש לי שיעור עוד רבע שעה ולא אכלתי כלום.

(אבנר קם ללכת.)

ניסים: אבנר...

אבנר: מה?

ניסים: עוד לא סיימנו.

אבנר: מה עוד?

ניסים: אני צריך שתשב.

אבנר: ניסים, בחייאת, ההפסקה נגמרת ואני די אשמח לחטוף איזה משהו קטן לאכול.

ניסים: לא הבאת סנדוויץ?

אבנר: איזה... מאז שאילנה עזבה את הבית, נגמרו הסנדוויצים.

ניסים: אתה רוצה את שלי? מירי מכינה לי כמות לחמישה אנשים.

אבנר: מה היא הכינה?

ניסים: תבית. שאריות של שישי.

אבנר: אתה בטוח? כי אני יכול לקחת משהו מהמזנון.

ניסים: בטוח, תסיים, אני לא יכול לראות יותר את זה.

אבנר: מה זה לא נגעת בזה.

ניסים: זה... חריף לי.

אבנר: חשבתי שלעירקים אין בעיה עם חריף.

ניסים: לך אין בעיה עם חריף?

אבנר: לי יש לשון ברזל. אשכנזי אשכנזי אבל בחריף, לשון ברזל.

אבנר (מתחיל לאכול) אז מה רצית עוד לדבר איתי? וואה--- זה באמת חריף.

(אבנר מוציא בקבוק ספורט ושותה ממנו. ניסים מוציא נייר ונותן לאבנר.)

אבנר: מה זה?

ניסים: קיבלנו את זה היום בדואר רשום.

אבנר: אתה רוצה שאני אקרא את זה? וואו זה בוער.

ניסים: כן.

אבנר: (לגבי האוכל) תקשיב זה...

(קורא מהנייר בזמן שהוא לועס.)

אבנר: "לכבוד מנכלית משרד החינוך מיכל כהן, ושר החינוך נפלתי בנט באמצעות עורכת הדין ענת משולם..."

ניסים: תתקדם קצת יותר..

אבנר: ...אנו מוצאים שיש להוקיע את התנהגותו של המורה לחינוך גופני שבחר בדרך של ענישה גופנית והלבנת פנים. ... עשה שימוש בטלפון על מנת לחייג לאימו... (הוא סוקר את המכתב בעיניו וממשיך) המורה לחינוך גופני פעל באופן כוחני ואלים שאינו הולם אף עובד הוראה בישראל, תוך הפרה בוטה של זכויותו של הילד. וזאת בעיקר בשל מוצאו של הילד, במיוחד לאחר שקרא לו...

(הסנדביץ נתקע בגרונו של אבנר הוא משתעל ונחנק.)

ניסים: אתה בסדר?

אבנר: מ...י.ם

ניסים: מה?

אבנר: (הופך לאדום.) מ...י.ם

(ניסים ממחר לתת את בקבוק הספורט. אבנר בולע בקושי את הביס. הוא מתנשם.)

ניסים: אתה בסדר?

אבנר: אני לא...

ניסים: תנשום.

אבנר: (משתעל) אני לא... בשום צורה...

אבנר: אני לא קראתי לו מזרחי מסריח. זה זה שקר...

ניסים: כתוב כאן במפורש שאתה אמרת לו את זה בזמן שהצמדת אותו לקיר.

אבנר: אני לא אמרתי לו שום דבר כזה.

ניסים: הוא טוען שכן.

אבנר: אז הוא טוען. היו שם עוד ילדים אתה יכול לשאול אותם.

ניסים: כבר שאלתי.

אבנר: ו...

ניסים: הם לא היו מספיק קרובים כדי לשמוע.

אבנר: זה.. זה...

ניסים: אני קיבלתי טלפון ממנכלית משרד החינוך... היא מבקשת ממני לנקוט הליכים נגדך.

אבנר: הליכים, איזה הליכים?

ניסים: הם מבקשים ממני לפטר אותך.

אבנר: לפטר אותי?!

ניסים: כן.

אבנר: אותי?! באיזה זכות הם יכולים ככה לבקש ממך לפטר אותי?! זה.. זה... זה מופרך לגמרי!

הוא תקף אותי, ניסים.

ניסים: ואתה תקפת אותו.

אבנר: הוא זרק עלי אבן.

ניסים: זאת הוראה ממשרד החינוך.

אבנר: שילך להזדיין משרד החינוך. מה זה עניינם. זה מקרה פנימי של בית הספר. זה לא נורמלי.

זה פאקינג לא נורמלי!

ניסים: זה המצב.

אבנר: אל תגיד לי זה המצב. זה ציד מכשפות.

ניסים: בכל אופן אני מקבל טלפונים מהבוקר... מחר יוצאת הודעה לעיתונות. ומבקשים את עמדתו של בית הספר בנושא.

אבנר: נו, אז מה הבעיה, ניסים... אפס סובלנות. (פאזה) אתה עומד לצדי בנושא הזה, כן? (פאזה) ניסים... זאת הייתה ההבטחה שלך בתחילת השנה. אפס סובלנות.

ניסים: כן, אפס סובלנות, נגד כל צורה של אלימות.

אבנר: בדיוק.

ניסים: וגזענות.

אבנר: גזענות?!

ניסים: כן.

אבנר: אני לא גזען. זה מגוחך. אני מורה לספורט. חצי מהתלמידים שלי מעדות שונות. אני בבלי! אתה חייב להאמין לי.

ניסים: מה שאני חייב זה לתת הודעה לעיתונות מחר, זה מה שאני חייב.

אבנר: נו, נו, אז, אז, אז אני לא רואה מה הבעיה... אני לא אמרתי לו כזה דבר ואתה עומד לצדי, אומר שהילד הזה תקף מורה ואנחנו עומדים מאחורי נוהל אפס סובלנות.

ניסים: אבל אין מי שיוכיח שאתה לא אמרת את זה.

אבנר: אבל זה כלל לא העניין אם אמרתי את זה או לא. העניין הוא שתלמיד תקף מורה במדינת ישראל ועכשיו רודפים את המורה. זה העניין. נו, ניסים, זה לא ברור לך מה קורה פה? זאת עורכת הדין הזאת. היא ידעה שאין להם קייס, אז היא אמרה לאימא של הילד הזה לטעון שקראתי לו מזרחי מסריח. היא ידעה שזה ישחק להם לידיים. בכל זאת אני אשכנזי. אל תביט עלי ככה אתה יודע טוב מאוד שזה קשור. איזה... איזה... זה, זה, זה, זה מקרה קלאסי של גזענות לבנה.

ניסים: מה לבנה?

אבנר: גזענות. גזענות לבנה, ניסים. בכל מקום, אתה לא רואה... אני? מה, אני? אשכנזי... אז זה הכי נוח, לא? אבנר ברקאי, הוא לבן, הוא מורה לחינוך גופני, הוא טיפה קשוח לילדים החלשים... אתה לא רואה ניסים... רואים אשכנזי היום אז ישר נופלים עליו. גזענות זה לא רק צד אחד. זה שני צדדים.

ניסים: שני צדדים?

אבנר: ברור. למה הפוך אתה חושב שזה היה קורה?

ניסים: הפוך.

אבנר: הפוך. הפוך. אם הייתי מזרחי והייתי קורא לו אשכנזי מסריח אז אתה חושב שהייתה לזה השפעה? לא. לא הייתה. ואני, אני אגיד לך יותר מזה, אם הייתי מזרחי אז כל הנושא הזה בכלל לא היה עולה. כי, כי אז... אז... זה בסדר. זה לגיטימי.

ניסים: מה?

אבנר: מה?

ניסים: אתה אומר שלמורה מזרחי זה בסדר לזרוק מחורר על תלמיד?

אבנר: אני... אני אומר... בוא נהיה כנים רגע, ניסים, אני אומר שאם זה היה מורה מזרחי אז לא היו עושים מזה עניין. בטח ובטח לא דורשים לפטר אותו. (פאזזה) זה, נו, אתה מבין למה אני מתכוון?

ניסים: לא אני לא מבין.

אבנר: זה כאילו חלק מהתרבות. זה עניין של פולקלור. יש דברים שמזרחיים יכולים לעשות שאשכנזים לא יכולים לעשות... זה הכל עניין תרבותי. לא יותר מזה. כאילו ניסים באמת, למה שאני אסכן את העבודה שלי, בגלל איזה תלמיד.... כאילו, אין לי מה לעשות בחיים, לבוא לתלמיד ולהגיד לו שהוא מזרחי מסריח ושלא ייצא ממנו כלום... אני לא צריך להגיד לו את זה, -- הוא יודע את זה טוב מאוד בעצמו. נחיתות זה עניין של הסכמה.

(פאזזה. ניסים מביט בו.)

אבנר: לא התכוונתי שזה ישמע ככה.

ניסים: נחיתות זה עניין של הסכמה?

אבנר: מה? ... כן... כן. זה חינוך מהבית, הם מביאים את זה על עצמם -- קיפוח, זה עניין של הסכמה. הנה הנה תראה אותך. אתה לא מקופח. אתה מזרחי. אתה מנהל בית ספר. אתה עדות חיה לכך שאני צודק והם טועים. ובגלל זה... בגלל זה אני חושב, שאנחנו צריכים להשיב פה מלחמה, להסיר את השיח על מזרחי אשכנזי כי זה לא העניין פה ניסים. זה לא העניין בכלל. יש כאן תלמיד שתקף מורה בישראל. זה העניין.

ניסים: אז אתה טוען שלא קראת לו מזרחי מסריח.

אבנר: לא אמרתי. נשבע באלוהים. להוריד את זה לגמרי מהשיח.

(ניסים מרים את הנייד שלו להתקשר)

אבנר: למי אתה מתקשר?

ניסים: *(בטלפון)* הילה, תשיגי לי בבקשה את מנכלית משרד החינוך.

אבנר: יופי. אתה תגיד לה את מה שאמרנו. להוריד את הנושא מהשיח.

ניסים: אני לא מתכוון להוריד את זה מהשיח.

אבנר: אתה לא?

ניסים: אתה מפוטר אבנר.

אבנר: סליחה?

ניסים: אתה שמעת מה שאמרתי.

אבנר: אתה לא יכול לפטר אותי.

ניסים: הרגע עשיתי את זה.

אבנר: מה? מה?!

ניסים: הלו, מיכל... שלום מדבר ניסים –

(אבנר. מזנק ותופס את הטלפון של ניסים.)

ניסים: תחזיר לי את הטלפון.

אבנר: אתה מפטר אותי!?

ניסים: תחזיר לי את הטלפון?!

אבנר: לא. (פאזזה) לא. לא לא! אנחנו יושבים, עושים שיחה של שני אנשים מבוגרים ואז פוף אתה מרים טלפון...

ניסים: זה לא פוף.

אבנר: זה לא פוף?! זה הכי פוף שיש.

ניסים: תחזיר את הנייד

אבנר: למה? למה שפתאום תעשה את זה?

ניסים: אני לא יודע אם קראת לו מזרחי מסריח.

אבנר: לא קראתי לו מזרחי מסריח, ניסים!

ניסים: זה לא משנה את העובדה שזה מה שאתה חושב.

אבנר: אתה מעלה אותי על טיל בגלל שאני כביכול חושב את זה? אתה בכלל שומע את עצמך?

ניסים: אני לא יכול להרשות לעצמי בבית הספר מורים שחושבים על התלמידים שלהם ---

אבנר: או גיב מי אה פאקינג ברייק, ניסים. כולם חושבים מחשבות. כולם. אתה רוצה להגיד לי שאתה מסתכל עלי ובתוך הראש שלך אתה לא שמח שהאשכנזי המתנשא הזה, שחושב שהשמש זורחת לו בתחת, מקבל את מה שמגיע לו?

ניסים: (פאזזה...) לא.

אבנר: אה-הה!

ניסים: אל תעשה לי אה-הה, אני לא חושב את זה.

אבנר: אה-הה! ניסים אה-הה! אתה חושב את זה. אתה חושב את זה, כי עמוק בתוך הראש שלך לימדו אותך לחשוב את זה.

ניסים: תחזיר לי את הנייד.

אבנר: לא

ניסים: תחזיר לי את הנייד אבנר.

אבנר: או מה? תזרוק עלי מחורר? נו תזרוק את המחורר. תעשה את זה. תן לאיש המדבר לצאת ממך, תן להוד מזרחיותו להרביץ לאיש הלבן. כי, כי כי זאת הרגשה נהדרת לסתום את הפה למישהו עם מחורר לפניו. תסמוך עלי, זה מניסיון. (פאוזה) זרוק את המחורר ניסים. נו, נו... גיב איט טו מי בייבי. או יה... אה סליחה, דיברתי באנגלית. מבינים שמה אצלכם אנגלית בעירק? יאללה יא פוריטני מסריח. אפס סובלנות! אפס סובלנות! א-פ-ס סובלנות. תוציא את האמת שלך... או שאתה מזרחי בהמה או שאתה משתאכנז מאנייק. אתה לא יכול להיות שניהם!!! אתה חייב להחליט!!!

(ניסים תופס את פניו של אבנר ונראה שהוא עומד לפוצץ אותו עם המחורר.)

אבנר: אז מה אתה בוחר...?

סוף.